Ч. 227. Львів, субота дня 22. (9.) жовтня 1910. Річник XIV.

РУСЛАН

Передплата на »РУСЛАНА« виносить:
з Австриї:
на цілий рік . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . 5 кор.
на місяць . . 1·70 кор.
За границею:
на цілий рік: зі щоденною висилкою 7 долярів, або 12 рублів; з висилкою двічи в тижни $5^1/_2$ доляра, або 16 рублів; з висилкою що суботи $4^1/_2$ доляра, або 9 рублів. Поодиноке число по 10 сот.

»Вирвеш ми очи і душу мъ вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслановкх псальмів М. Шашкевича

Телефон Редакциї ч. 1484. — Конто почт. щадниці ч. 98.704.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о $5^1/_2$ год. по полудни.
Редакция, адміністрация. і експедиция »Руслана« при ул. Оссолїньских ч. II. партер (фронт від ул. Тихої). Експедиция місцева в Аґенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє.
Рекламациї неопечатані є вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланім“ 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Виплати готівкою в Австро-Угорщині.

(X) Хоч уся бачність галицкої суспільности і послів звернена на виборчу реформу і ся справа довела до такого заостреня, що укр.-руский клюб в середу розпочав технічну обструкцию в соймі, виринуло друге пекуче питанє, виплат готівкою, котре занепокоїло в галицкім соймі особливо консерватистів і спонукало їх до предложеня наглого внесеня проти таких виплат.

Ся справа виплила на дневний порядок задля настійчивого домаганя угорского міністерства і таким способом станула она знов на дневнім порядку та приневолила також більшість галицкого сойму занятй супроти неї певне становище. Угорске правительство обстає з політичних причин за виплатами готівкою і піддержує своє домаганє сею обставиною, що банковий акт остає незмінений, отже бодай се бажанє широких кругів угорских повинно бути узглядненє, щоби довершено валютової реформи урядовим почином виплат готівкою.

Тимчасом конечної причини до того нема, бо завдяки поправній політиці валютовій Австро-угорского Банку, знаменито веденій під довголітним ґубернаторством теперішнього міністра скарбу д-ра Білїньского, Австро-угорский банк в дійсности сповняє всї чинности виплат готівкою. Не маючи властиво ніякого до того зобовязаня Австро-угорский Банк пустив в обіг більш як 100 міліонів золотом, з чого більша частина вернула назад до пивниць Банку, бо навіть в Австриї нема великого бажаня за металевим грошем. Валютова політика австрийского нотного інституту осягнула такі успіхи, що флюктуация векслевих курсів є вельми незначна, а много менша, як в инших державах, де вже заведено виплати готівкою. Австро-угорский Банк панує на торговиці девізів, управильняє оборот, заспокоює як найдальше ідучі запотребованя, як виринають дійсно з правної потреби, так що обминає всяке дісажіо нот.

Як знаменито функционує нотний банк, показало ся як найкрасше в тяжких часах пересиленя підчас прилуки Босни і великої воєнної грози, в котрій австр. нотний банк незвичайно зручними трансакциями на валютовій торговиці довів до того, що реляцию переступлено лише о $^1/_2$%. Завдяки знаменитій обезпеці буджетових підвалин і сьвідомій цїли фінансовій політиці монархії а також кріпким підвалинам і розумній валютовій політиці Австро-угорского Банку здобула собі в найширших кругах заграниці найповнїйше довірє валютова реґуляция Австро-Угорщини, так що нині на великих сьвітових торгах грошевих австрийска нота має таку саму вартість як золота корона. Дісконтова політика Австро-угорского Банку є вправді основана на инших підвалинах, як політика инших великих інститутів нотних в Европі, що платять готівкою. Австро-угорский Банк руководить ся при тім опортуністичними понуками, а в останних часах також і з фінансово-політичних причин не натягав надзвичайоо дісконтових шруб.

Нема отже конечної причини вводити виплати готівкою, а австрийске правительство опирає ся тимбільше рішучо домаганю угорского правительства, бо з хліборобною більшостю в державній раді не змогло би перевести ухвали на виплати готівкою. Хлїборобники стоять на тім становищи, що чим нисше є ажіо, тим лекший вивіз господарских плодів. Супротивляють ся введеню виплат готівкою також задля того, бо торговий білянс все є вельми некорисний. Тимто не можна квапити ся з ухвалою виплат готівкою, щоби тим не наразити на шкоди осягнених з реґуляциї валюти успіхів. Після всякої імовірности дійде в справі виплат готівкою до компромісу між обидвома правительствами в тім напрямі, що буде уложена заява, котру подадуть до відома державної ради і угорского сойму. Австрийске правительство імовірно згодить ся в засаді на виплати готівкою, однак не буде вязати ся означеним певним речинцем. На всякий спосіб не буде можливо вволити домаганю Угорщини, щоби обидві предлоги; а іменно предлога про новий банковий привілей і предлога про виплати готівкою могли бути ухвалені рівночасно.

Огляд часописий.

(„Русское Слово“ і „Голосъ Народа“ про зневагу Є. Е. митрополита Шептицкого. „Голосъ Народа“ вихісновує Ченстоховскі злочини, щоби плюгавити оо. Василиян, виповідає війну руско-катол. Вла-

31

Вечері над Леманом.

Написав о. Мариян Моравский, з дозволу видавця переложив о. Іван Плавюк.

(Дальше).

І той ідеал своєї любови прадставляє Христос людям, вимагаючи, щоби взаїмно любили ся „так, як він їх полюбив“. І на сїй точці ставить дуже високі бажаня: каже любити Самарянина так, як родимця, приказує так дуже о собі забути, щоби ми радше кривду знесли, ніж стали ся прикрі ближньому, каже любити неприятелів і добре їм творити. А щоби ми в тих всїх, хотьби найнужденнїйших і найгірших єствах мали що любити, видумує прехорошу субституцию: „Що небудь зробили ви одному з тих найменших, то менї ви се вдїлали; мене накормили і приоділи, кілько разів накормили ви голодних, нагих прибрали“. Дуже чудна штука любови, що — дивна річ — удала ся, і була дуже плідна в історії, як о сїм ви згадували вчера.

І таке чудо мало би зродити ся в голові кількох жидівских письменників?

Сьвященик. Се легка річ доказати, що як має ся річ з любовю Христа, так само є з єго мудростю, яка дивувала учеників і ворогів, що не зраджувала таких недостач, яких зраджує людска мудрість. Так само має ся річ і з єго моральною сьвятостию, в котрій не можна дослїдити і найменшої недостачі і тїни; і коли всї люди є грішні, а навіть сьвяті признають ся покірно до сего, коли всї перепрошують Бога за свої гріхи, той один, найпокірнїйший з людий, нїколи за нїчо не перепрошує Бога, лише сьміло мовить: »Хто съ васъ облечетъ мя о грѣсѣ«? Так само має ся річ з кождою иншою прикметою, яку лише схочемо досліджувати в Евангельскім Христї. Всюди знаходимо щось недостижимого, нїгде не видно границь — словом, всюди слїдно абсолют. І з сеї причини не могли Евангелисти вигадати такої особи: бо були людьми — а она була Богом.

Hainberg. Безперечно, чудні є прикмети, котрі бачимо в Христї; однак хиба в дуже зглядним значіню можна би їх назвати недостижими; сеж прецїнь на всякий случай людскі прикмети; людска доброта, терпеливість, сьвятість, під нїяким зглядом не є безглядні прикмети, питомі абсолютови. О сїм, здає ся, не можемо і сумнївати ся.

Сьвященик. Доторкнули ви дуже трудного питаня, бо самого таїньства Воплощеня, або двоякої природи в однїй особі. Однак без нїяких пояснень відповідаю двома словами на порушену точку. До людскої особи Христа належать очевидно людскі прикмети, не чисто абсолютні. Однак і сї прикмети виступають в такім видї, в такім совершеньстві без тїни, що як показало ся в нашій розмові, виключають, наче би та особа була простою одиницею суспільности; їх можна лише пояснити, як се сказав п. Deville, християньскою доґмою: що сам Сотворитель присвоїв собі ту людску природу, став ся єї дїйсним підметом і звідси відблеск єго совершеньства відбиває ся в тій природї, о скілько се є можливе в людскій природї. А однак, крім сих чудесних людских прикмет через сї людскі уста, промовляє раз в раз Божа всевідучість, через ті руки робить що хвиля чуда Божа всемогучість

Leroy. Дайте, Отче, спокій чудам. Они менї нївечать Христа. Без них видає ся Він менї більший і красший, а особливо більше зрозумілий.

Сьвященик. Чуда псують вам Христа? А длячого? — Легка відповідь: длятого, що уважаєте Христа чоловіком під кождим зглядом висшим, що єму нїяким способом не лицює, нї обмана себе, нї других — не розумієте єго яко всемогучого Бога. — Добре, що так понятий Христос може вам подобати ся. Але звідки взяти того Христа без чудес? Де єго шукати? Чи в Евангелию.

Leroy. Виелїмінувати з Евангелия всьо надприродне — і такий Христос лишить ся.

Сьвященик. Ба! та нїчого не лишить ся крім довільних фікций фантазиї.

Miss Wilson. Маєте, Отче, слушність, з Евангельского Христа нїчого не остане.

Сьвященик. Прошу мати на тямцї, що чуда творять цїлу канву житя Христа в Евангелию; чудесний є єго прихід на сьвіт; учительска дїяльність опирає ся на чудах: на них все Христос покликує ся, домагаючи ся віри для своєї науки. А тих чудес творить, після Евангелистів, сотки, тисячі. »Обходив, мовить св. Матей, всї міста і місточка, оповідаючи Евангелиє царства і уздоровляючи всяку недугу і всяку неміч«. А цїле Евангелиє Марка є лише описом того походу чудотворця, до якого збігають ся, товплять ся нужди ріжного рода, що не дають єму спочати і поживити ся, — а на єго слово устають хороби, множать ся хлїби, утихають вітри і бурі, встають мерцї. »Переходив, як

дикам а особливо Є. Е. Еп. Чеховичови. „Гром. Голос“ радує ся, що „піп“ зломив ногу. „Земля і Воля“ про політику україн. соймового клюбу. „Подільске Слово“ про попиранє свого промислу і тов. „Просьвіта“).

Недостача місця не позваляла нам подати нашій суспільности вибору з москвофільских і радикальних часописий, з котрих можна впевнити ся, яку то гниль розповсюджують они поміж широкими народними верствами. Нехай отже вибачать нам наші читачі, коли тут наведемо деякі місця з тих часописий, котрі справді сором оповіщувати. Але коли хочемо сю гниль поборювати, повинні ми всему тому приглянутись.

Ось останне „Русское Слово“ так відзиває ся про зневагу Є. Е. Митрополита Шептицкого у Віннїпеґу:

„Яйцебитіе митрополита Андрея Шептицкого. Митрополитъ Шептицкій теперь, якъ знаемъ, въ Америцѣ. Прочитавши заглавіе нынѣшнои новинки, неодинъ погадае, що то певно митрополита сневажили „кацапы“, або православныи а тѣмчасомъ то украинцѣ радикалы въ мѣстцевости Виннипегъ въ Канадѣ устроили противъ митрополита демонстрацію и обкидали его гнилыми яйцями. Не подобался канадійскимъ украинцямъ митрополитъ для того, що осудилъ своего часу строго убійцу Січинского и назвалъ его преступникомъ. Мае митрополитъ нагороду за то, що такъ розбиваеся за Украиною на шкоду русского народа. Отъ теперь чей иначе стане смотрѣти митрополитъ на Украину и не буде заниматись нищеньемъ „кацапів“.

Дудикевичівский „Голосъ Народа“ про се з великою радостю звіщае своїх читачів п. з.

„Зневаженье эксцеленціи и графа гнилыми яйцями.

„Американскіи газеты доносятъ изъ Виннипеґа, столицѣ канадійской провинціи Манитобы, що тамошніи Украинцѣ радикалы урядили митрополитови гр. Андрею Шептицкому великую и дуже непріятную для него демонстрацію. Нашимъ читателямъ уже извѣстно, що гр. Шептицкій выбрав ся до Америки (бо его еще тамъ не було) спасати унію, котрую привѣвъ въ розладъ пôвъепископъ Сотер Ортинскій. По его пріѣздѣ въ пôвнôчную Америку, всѣ газеты, не исключуючи навѣть украинскихъ, приняли появленьеся польского графа на американскôй территоріи дуже враждебно и выписовали на него такіи рѣчи, що хранъ Господи. „Шептицкій ѣде сюда по хлопскую шкôру“ — писали декотрыи изъ нихъ — „но нехай не думае собѣ, що тутъ Галичина съ польскою шляхтою и польскимъ кнутомъ; мы тутъ съ нимъ скоро справимося!

„И дѣйстно справилися. В Виннипегъ собралася великая товпа тамошнихъ русских поселенцевъ и приняла гр. Шептицкого неимовѣрнымъ крыкомъ и свистомъ. Слôвъ, которыи падали по адресу польского пана изъ стороны русскихъ мужикôвъ, не будемо тутъ повторяти, бо чого доброго, панъ прокураторъ готовъ сконфісковати газету. За словами посыпались ще бôльшіи непріятныи арґументы. Въ воздусѣ почали свистати гнилыи смердячіи яйця и всѣ они розбивались на базыльянскôй рясѣ и головѣ митрополита. Прекрасно выплеканая борода митрополита представляла сумный видъ.

„Бувае часомъ и справедливôсть на свѣтѣ, хотя и случайная. Противъ хлопа якъ уряджують демонстрацію, то коломъ, кольбою и баґнетомъ, такъ его грубôй шкôрѣ и належится. Деликатнôй панскôй шкôрцѣ выстарчить сырая яечниця“...

Москвофільскі часописи вихісновують всяку нагоду, щоби лише підкопувати довірє, повагу і становище наших Владик і ревних руско-катол. сьвящеників а особливо оо. Василиян, котрі рішучо виступають проти москвофільскої і схизматицкої пропаґанди. Навіть Ченстоховскі злочини вихісновують, щоби плюгавити оо. Василиян, котрі з таким пожертвованєм трудять ся около подвигнена руского народу з занепаду і зложили вже наглядні докази своєї ревної праці. Тимчасом „Голосъ Народа“ в останнім числі, щоби в очах руских селян підкопати повагу оо. Василиян, подає таку статю:

„Польскій базильянинъ — розвратникъ, убійця, святотатецъ и злодѣй.

„То що сталося въ Ченстоховѣ, переходитъ всякое людское понятіе, кровь стинаеся въ жилахъ и не хочеся вѣрити“.

А оповівши про тамошні події, пише дальше так:

„Ченстохова, то для польского народа тоже самое — що для насъ Гошевъ або Почаевъ“.

І тут наводить все, що там діяло ся, та продовжає так:

„Іезуитизмъ, котрого поклонниками суть наши доморощенныи базыльяне а специяльно графъ Шептицкій, розвратали и розвращаютъ не тôлько простый народъ, а также найблизшихъ слугъ Божихъ — священикôвъ. Поляки, котрыи найбôльше надалися имъ охватити, — зôйшли въ паденіи на послѣдную ступень. Тутъ уже дно глубокой пропасти и здается поворота съ ôттамъ имъ уже не буде. Русь якъ довго була православная — стояла въ дали ôтъ іезуитского вліянія и тôлько ôтъ часôвъ уніи, коли іезуиты почули доступъ въ нашъ народъ, — розпуста и згôршенье почали ширитися съ неимовѣрною быстротою на Руси и гонятъ русскій народъ въ пропасть чѣмъ разъ то дальше и дальше Про подвиги нашихъ базильянъ мы писали уже много и по всякому нашому читателю ихъ шкôдливое дѣланье извѣстно.

„Монастыри взагалѣ являются болякомъ на народнôмъ тѣлѣ“, і т. д.

Отсе цьвітки з москвофільскої ниви і можна собі уявити, яке они видадуть насінє, та що відтак з такого посіву виросте.

З незвичайною злобою звертають ся тепер наші москвичі проти Є. Е. Преосв. Еп. Чеховича задля того, що не приняв їх „юношей“ до духовної семінариї. „Голос Народа“ в тім самім числі подає таку допись:

„Гр.-кат. епископы и русское движеніе. Намъ пишутъ: Дня 29/IX состоялась въ Перемышлѣ элекція для принятія воспитанникôвъ въ духовную семинарію. Абитуріентôвъ лемкôвъ внесло прошенія 18 чел., а изъ того числа не приняли ни одного русского лемка.

„Вотъ настоящая украинская тактика. Надъ тимъ слѣдуе намъ русскимъ студентамъ Лемковщины призадуматися. 18 студентôвъ лемкôвъ „біскуп“ прямо игноровавъ и то тôлько длятого, що они русскіи. Для нашого народного дѣла, то конечно, лучше, бо 18 юныхъ силъ мае возможнôсть трудитися на народнôмъ поприщѣ но съ другой стороны мы повинні рѣшительнымъ образомъ запротестовати противъ того безправія. Украинскій „біскуп“ бойкотуе насъ, сынôвъ русскихъ крестьянъ Лемковщины, а мы разомъ съ нашими ôтцями повинны и бойкотовати его съ его украинской консисторіей. Разъ ôнъ вызвавъ насъ на борьбу, мы охотно принимаемъ вызовъ и всѣми силами будем старатися не тôлько побѣдити ворога и подати ему такій ôтпоръ, щобы ôнъ навсегда ôтказася ôтъ борьбы. Въ чемъ же мае выразити ся бойкотъ?

„Въ роботѣ межи народомъ. Ми повинні выяснити народу, кто тѣ „біскупи“; якая ихъ тактика ввиду насъ и до чого стремятся они, а народъ нашъ самъ дастъ ôтпоръ іезуитскимъ затѣямъ „біскупівъ“. У нихъ слова, якъ медъ, но дѣла чорныи, стремящися до того, щобы уничтожити нашъ народъ. Наши священники на Лемковщинѣ подвергаются гоненіямъ, на нихъ посылаются доносы и клеветы такъ, що они до того настрашені, що боятся власной тѣни, но мы повинні трудитися и не тôлько за себе, но и за нихъ. Нашъ трудъ повиненъ бути самоотверженнымъ. Мы не повинні ничого боятися, а смѣло ити впередъ. Украинскимъ хулиганôвъ, будетъ попôпъ чи учитель, котрыми теперь сталинаводняти Лемковщину, мы повинні прогонятии всѣми силами бойкотовати“. *В-акъ*

Яку кириню розводять наші москвичі по селах в широких верствах народних, показує нам найкрасше в однім з останних чисел „Прикарп. Руси“ допись з Бродів про „грандіозное віче“, котре відбуло ся в селї Чехах ще 28. серпня, в салї читальнї общества им. Качковского. Явив ся там депутат др. Марков, котрий „представилъ положеніе русскаго народа въ Австріи отъ 1848 г. по нынѣ и сдѣлалъ докладъ о своей парламентской дѣятельности. Произнесенная депутатомъ двухчасовая, очень обстоятельная рѣчь была награждена взрывомъ долго несмолкавшихъ апплодиментовъ“.

Відтак говорив Процик про кооперацию а опісля »Д-ръ А. Ю. Геровскій въ замѣчательной рѣчи привѣтствовалъ собравшихся отъ имени Буковинской Руси, стонущей подъ еврейскимъ игомъ, благодаря проискамъ фонъ Василько, исполняющаго въ Буковинѣ ту-же роль, что митрополитъ Шептицкій въ Галиціи. Докладчикъ въ сжатой формѣ представилъ исторію и настоящее положеніе буковинско-русскаго народа«.

Промовляв також „Г. Θеодоръ Чернякъ изъ Чехъ, извѣстный въ бродскомъ округѣ ораторъ въ пламенной рѣчи изобразилъ исторію русскаго народа со временъ крещенія Руси“.

Крім того „Говорили еще проф. Рудко, Василій Ничай изъ Чехъ и Максимъ Матвейковъ, редакторъ „Русской Воли“. Г. Рудко въ содержательной рѣчи указалъ между прочимъ на сознаніе всѣми вѣтвями русскаго народа идеи національнаго единства, взывалъ къ установленію въ читальняхъ уроковъ русскаго лит. языка.

„Г. Матвейковъ говорилъ главнымъ образомъ о нашей іерархіи и о порядкахъ, въ ней воцарившихся съ поры вступленія на митрополичій престолъ гр. Шептицкаго, который, повидимому, хочетъ привести къ тому, чтобы при Руси остались не только »хлопъ да попъ«, а самъ »хлопъ«. Остроумные его доводы очень понравились крестьянамъ, за то комиссаръ обращалъ вниманіе президіума на рѣчь г. Матвейкова, угрожая даже закрытіемъ вѣча.

»По исчерпаніи вопросовъ дневной очереди предсѣдатель въ 6½ ч. вечера закрылъ вѣче, а залъ огласился пѣніемъ русскихъ пѣсенъ »Пора за Русь«, »Смѣло друзья« и »Вы жертвою пали«.

„Вечеромъ въ 8. ч. состоялся любительскій спектакль въ читальнѣ устроенный мѣстними крестьянами при участіи гимназистовъ актеровъ. Въ програму спектакля вошли пьесы: „Предложеніе“ Чехова и „Не ходи, Грицю, на вечерницю“. Первая изъ ныхъ была сыграна на русскомъ литературномъ языкѣ. Приняли въ ней участіе m-lle Антонина Афанасьевна Кошнерская, галичанка, воспитанная въ Россіи, воспитанникъ духовной семинаріи въ Житомѣрѣ, г. Ничай (сынъ извѣстнаго нашего патріота г. Василія) и одинъ гимназисть. Всѣ роли артистически сыграны, особенно роль Натальи Андреевны. Крестьяне вполнѣ понимали русскую рѣчь и были прямо поражены ея красотой и силой равно какъ и безупречной игрой актеровъ любителей“.

Із сего бачимо, що наші москвичі на самій границї Галичини, в селї Чехах, пильно заходять ся, щоби між тамошним селяньством закоріпити обєдинительну ідею і тому пособляють m-elle Антонина Афанасіевна Кошнерская вихована в Росиї, Ничай питомець житомірскої духовної семінариї і навіть ґімназиясти, також очивидно вихованцї бурси Еффиновича і проф. Кустиновича. Дописник „Прикарп. Руси“ подає, що там в останних часах основано з почину бродскої філії Общ. Качковского по селах 18 читалень. Видно отже робота йде вельми живо!

Коли отже москвичі так пильно заходять ся засївати бурян москвофільский в широких верствах народних і підкопують підвалини рускої народности і руско-кат. Церкви, йдуть їм з другого боку в підмогу наші радикали, підриваючи повагу духовеньства. Який занепад моральний і взагалї занепад людяности проявляє ся в сїм таборі, сьвідчить допись в останнім ч. „Громад. Голоса“, котру тут наводимо:

„Космач. (*Яка кара постигла попа Е. Лисинецкого?*) Бідному Николї Біловустцї вмер син. Він пішов до попа і просив его поховати тїло сина даром, бо не мав звідки заплатити за по-

---

красно висловлює ся св. Лука, добре дїлаючи і всьо уздоровляючи«. Ідучи вкінци на смерть, виразно мовить, що воскресне третого дня, а по смерти показує ся в живім тїлї і позваляє себе дотикати. — Чуда вплїтають ся найтїснїйше у всї замітні черти і дїла тої предивної особи. Ви тілько красних річий сказали о характері Христа, прийшли з нами до висновку, що Евангелисти не могли скомпонувати тої особи, тож знайте, що то всьо, що вас і нас у Христї займає, то всьо вяже ся з чудами. Милосердить ся над товпами — але помножучи чудесно хлїби; добре творить всїм, що до него зближали ся — але чудами подаючи здоровлє; відпускає гріха чужоложницї — але читаючи в души обвинителїв їх гріхи і пишучи їх на піску; є великодушний на судї у Каяфи — але грозячи своїм приходом в судний день. Словом, вирвіть з Евагельских карток чуда, а всьо розлетить ся нїчого вам в руках не лишить ся, лише окрушини, що не держать ся купи!

Неправда, що була би шкода для сьвіта? Але не лише шкода, але й неможливість. Коли Евангелисти вигадали чуда, то і вигадали цїлого знаного нам Христа. Та яким був поза сим і чи взагалї був правдивий Христос, сего і в приближеню не можна відгадати. — І завернули би ми ся до відкиненого вже нами абсурду, що его ще труднїйше приняти нїж всякі чуда що Евангелисти є творцями Христа.

(Дальше буде)

хорон. Піп заціннив від бідного мужика 12 корон і розпочав торг над тілом помершого. А що піп знає дуже добре, як треба торгувати ся з нашим хлопом, то вкінци вдало ся йому виторгувати 8 корон. Крім сих гроший сказав піп, найти собі доброго коня, бо він пішки не піде. Христос, якого науку він так всюди проповідує, ходив колись по жидівскій землї босими ногами, а наш піп не хоче й кроку зробити без коня. В неділю, по богослуженю, де зібрав троха гроша, поїхав він конем на похорон. Припадок хотів, що по дорозї кінь впав так нещасливо, що зломив попови ногу. Сей піп так був надоїв ся людям, що сей його нещасливий припадок з хлопским конем не збудив співчутя в громадян".

(Конець буде).

Полїтичний огляд.

Австро-Угорщина

Цїла европейска печать з великим зацїкавленем займає ся дебатами австрийскої делеґацийної комісиї для заграничних справ та докладно обговорює престольну бесїду, exposé мінїстра заграницї ґр. Еренталя і »Червону книгу«.

Нїмецка печать вдоволена вельми з великого признаня, якого удостоїло ся в згаданих енунциациях поперте зі сторони Нїмеччини в часї боснїйского пересиленя та тревалість тридержавія.

Вельми знаменним є вдоволенє, з яким висловляє ся про престольну бесїду та exposé італїйска печать. Она підносить миролюбивість та щирість австро-угорскої заграничної полїтики. З особлившою увагою, але без нїякої зїдливости принято в італїйскій печати до відома змаганя австрийскої торговельної полїтики на Балканї. Tribuna підносить притім з натиском, що в тридержаву всї єго члени уходять яко рівновартні, отже сей погляд тим цїкавійший, що деякі італїйскі круги були в вічній обаві, начеб то Італїя уходила за „маловартного" члена тридержавя. Але ще з иншого згляду вдоволена Tribuna австро-угорскою полїтикою. Австро-Угорщина зрекла ся іменно певного рода суверенних прав до пристани Антівари, виражених в 29. арт. Берлїньского договору. Ґр. Еренталь пішов слїдами історичної традициї, після якої Австро-Угорщина є посередником в зносинах між Сходом та Заходом, а також дав доказ, що єго полїтична проґрама не має якихсь укритих протиіталїйских плянів. Також висловляє Tribuna вдоволенє з вислїдів зїзду в Сольногородї і в Туринї.

Француска печать висловляє ся з зовсїм зрозумілих причин досить терпко, о скілько розходить ся о тридержаве, але всеж оцїнює з признанем полїтичні здібности ґр. Еренталя. Вельми прихильно висловлює ся про exposé, яке займає ся просторо балканьскими відносинами, турецка печать.

В справі платьби готівкою розпочали ся переговори фахових референтів обох мінїстерий фінансів. Сим переговорам положено тепер в основу формулу, яка містить засадничу оцїнку условій платьби готівкою. Бо коли в першій стадиї переговорів з угорскої сторони домагали ся означеного речинця в тій справі, повертають ся тепер переговори коло означеня, яке без речинцїв сформулує условя, на основі котрих платьба готівкою мусїлаб наступити для охорони державного кредиту.

До повисше сказаного можна додати мале доповненє. Один з віденьских дописувателїв Frankfurter Zeitung мав нагоду розмовляти з мінїстрами предсїдниками бар. Бінертом і ґр. Куен-Гедерварім та з угорским мінїстром фінансів Люкачем і з визначними угорскими делеґатами. Він переконав ся, що, здаєть ся, можна буде уникнути тяжкого пересиленя. Виринув іменно проєкт посередництва, а іменно, що треба перше докладно сформулувати условя, після котрих мусить наступити автоматична платьба готівкою. Обі фахові комісиї працюють тепер над таким сформулованем. Що австрийске правительство пристало на сей проєкт, є се доказом, що оно готове до чисто річевого і фінансово-технїчного трактованя сего питаня і має певність, що переведе сей спосіб розвязки справи перед парляментом. Угорске правительство може знов бути вдоволене з такої розвязки, бо платьба готівкою стане незалежною від примх сего або будучого австрийского правительства. Проблєм є отже такий: Які условя мають бути виповнені, щоби державний банк без небезпеки для скарбу золота і відсоткової стопи міг підняти обовязуючу платьбу готівкою? Сповненє тих условій будуть могли ствердити оба правительства і банк. Угорскі делеґати заявили згаданому дописувателеви, що на таку розвязку згодить ся угорский сойм.

В військовій комісиї угорскої делеґациї предложив мінїстер війни бар. Шенайх просторе exposé про видатки на військо в часї пересиленя по причинї прилуки. Притім підніс він яко науку, випливаючу зі згаданого пересиленя, що й в будучинї повинна бути Австро-Угорщина приготована до війни на кілька фронтів, тож крайна пора підготовити відповідно армію.

В комісиї для заграничних справ угорскої делеґациї старали ся угорскі „независимцї" виступати в обороні независимости угорскої торговельної полїтики, приналежности Босни до Угорщини і т. и. Кошут дістав від ґр. Еренталя вельми остру відправу, коли занадто посунув ся в критицї дотично пересиленя підчас прилуки. Виводи ґр. Еренталя доповняли в дечім єго виводи в австрийскій делеґацийній комісиї про відносини до Росиї і турецко румуньску конвенцию, впрочім були зовсїм згідні з останнїми.

Заграниця.

Внутрішні заворушеня в Персиї можуть довести остаточно до єї розбору. Анґлїя вистосувала до перского правительства ноту, в якій грозить, що вмішає ся у внутрішні справи Персиї, а притім покликує ся на цїлковиту згідливість під тим зглядом з Росиєю. Вже в р. 1907 подїлили ті дві держави Персию на дві области, підпадаючі їх впливам. Анґлїя укріпила своє становище над перским заливом, Росия на півночи. Тепержеж може прийти до оружної інтервенциї, яка покінчить ся подїлом Персиї між Анґлїю і Росию.

Підчас коли король Мануїл находить ся в дорозї до Анґлїї, републиканцї старають ся скріпити своє становище. Але нема між ними згоди, бо офіцири не хотять піддавати ся розказам „професорів", які захопили правительственну керму, тож можливо, що прийде до заведеня військової диктатури. Товпа в дальшім тягу нападає на монастирі та руйнує їх.

З хвилею, як Ізвольский уступив зі свого становища мінїстра заграницї, а обняв становище амбасадора в Парижі, здаєть ся, наступить зміна в відносинах Росиї до Австро-Угорщини і Нїмеччини. Росия старає ся без сумнїву зближити до тих держав і відновити давні приязні зносини. Цар бажає іменно, щоби в тім дусї поступав новоіменований для Відня росийский амбасадор Ґірс.

Просимо відховити передплату.

Новинки.

— **Календар.** В суботу: руско-кат.: Якова ап.; римо-кат.: Марії. — В недїлю: руско-кат.: Евлампія: римо-кат.: Івана Капістрана.

— **Є. В. Цїсар** удїлив з власних фондів запомоги погорільцям в Тенетнисках, рогатиньского повіта, і в Говилові, гусятиньского повіта по 600 К.

— **Заборона научуваня.** Мінїстерство війни надіслано до корпусної команди в Кракові розпорядок, яким забороняє ся жовнїрам ходити на приватні курси для безграмотних. Сей розпорядок відносить ся в першій мірі проти курсів уладжуваних T. S. L., де видко викладали жовнїрам щось більше чим науку писаня і читаня. А військові власти не бажають собі дезорґанїзованя армії.

— **Перепись худоби.** При недалекій переписи населеня мають бути обчислені також всякі домашні звірята. Сего потрібно до розвязки питань про плеканє худоби, вужиткованє худоби, заосмотрюванє мясом більших міст і т. д. Мінїстерство рільництва зарядило проте, щоби при кождій відповідній нагоді поучувано населенє про подаванє при переписи точного числа худоби, бо се лежить в інтересї самих господарів, які мають худобу. Властителї худоби не потребують боятися висшого оподаткованя, єсли викажуть більшу скількість хованої ними худоби.

— **Вістки з Буковини.** Вінчанє п. Остапа Луцкого, секретаря „Рускої Ради" й начальника ревізийного Відділу Союза руских хлїборобских спілок на Буковинї „Селяньска Каса", з панною Орисею Смаль-Стоцкою, дочкою професора унїверситету і заступника малшалка краєвого д-ра Стефана і Емілїї з Заревичів Смаль-Стоцких — відбуде ся дня 25. жовтня 1910 р в греко-католицкій парохіяльній церкві в Чернівцях, о $5^1/_2$ годинї вечером. — Число учеників укр. середних шкіл на Буковинї на початку шкільного року 1910/11 виносило: в другій ґімназиї в Чернівцях було 787 учеників, в Кіцмани було 419, в Сереті 372, а в Вижници 437 учеників.

Оповістки.

— **Репертуар Руского народного театру** під дирекциєю Иосифа Стадника у Львові, саля „Ґвязди" (ул. Францїшканьска ч. 7).

В пятницю дня 21. жовтня 1) „Комедия про чоловіка, котрий одружив ся з немовою", дві дїї Франса. 2) „Комедия про чоловіка, котрий редаґував Хлїбороба", дві дїї перероблені з новелї Твена.

В суботу дня 22. жовтня „Евген Онеґін" опера в 3 дїях, а 7 відслонах П. Чайковского. В ролї Татяни виступить п-нї Фільомена Лопатиньска.

Цїни місць враз з додатком на фонд емеритальний артистів, та оплатою для бідних міста: Крісло I-рядне 2 К 50 с, II-рядне 2 К, III рядне 1 К 75 с, партер 85 с, для учеників, війска і селян 55 с. Білєти продає книгарня Н. Тов. ім. Шевченка (Ринок 10), а від 6. год. перед представленем театральна каса.

Початок о 7. год. веч.

— **З перемиской епархії.** Іменовані оо.: Петро Мекелита з Прусїка завідателем сяноцкого деканата; Ем. Константинович з Сянока ординариятским відпоручником до окр. ради шкільної в Сяноцї і орд. шкільним комісарем для сяноцкої ґімназиї; Теод. Пасїчиньский префектом захристиї при катедр. храмі в Перемишлї; Іван Волосяньский з Краківця яворівским деканом на місце о. П. Левицкого, який обняв парохію в Кракові; Фр. Рабій дїйсним деканом самбірским. — О. Вас. Фартух в Довжневі надїлений крилошаньскими відзнаками. — Канонїчну інституцию на парохії одержали оо.: Іван Пастернак на Зїболки, Волод. Граб на Спасів, Іван Рудавский на Рибник, Григ. Калинович на Устє руске, Іван Городецкий на Новицю, Роман Копистяньский на Барич, Ром. Ладижиньский на Горянку, Мартин Миколайчук на Торки, Петро Левицкий на Краків і Мих. Юзьвяк на Броницю. — Завідателями парохій назначені оо.: Петро Галянка в Чертежи, Іван Бирка в Динисках, Мих. Наклович в Бабинї, Мир. Долошицкий в Вязовницї, Йос. Ганяк в Вацовичах, Ем. Котис в Річицї, Йос. Рейнарович в Боляновичах, Ник. Стецишин в Смереківцї, Людв. Гасько в Куличкові, Іван Ковальчин в Прелуках, Вас. Антонович в Павлокомі, Теод. Піх в Зворі, Іван Гладиш в Лисинцї і Стеф. Билиньский в Яворові. — Сотрудництва дістали оо.: Іван Ільницкий (самостійне) в Голоску, Йос. Ільницкий в Добрівлянах, Іван Тимчук в Куневі, Стан. Гарасовский в Старім Самборі, Ант. Бережницкий в Черхаві, Вас. Гучко (управл.) в Губичах, Стефан Когут в Сосницї, Ник Тисович в Замочку, Ром. Винницкий в Радимнї, Петро Середа в Далевій, Іван Чичула в Себечові, Іван Уруский в Кракові і Кир. Тустановский в Яворові. — Новопоставлені пресвитери одержали отсї сотрудництва оо.: Лев Чайковский в Никловичах, Теод. Столяр в Недїльній, Ал. Стецишин в Валяві, Йос. Саєвич в в Курилівцї, Ром. Крупа при соборнім храмі в Перемишлї, Дим. Панасевич (управл.) в Трускавцї, Іван Качмар в Тростанцї к. Яворова, Іван Кашубиньский в Сокалї, Йос. Іванець в Хлївчанах, Мих. Жук в Снїтницї і Дам. Вендзилович в Тарнавцї.

— **Тов. „Український народний театр ім. Івана Тобилевича" в Станїславові** скликує перші заг. збори на день 5. листопада 1910 год. 6. в вечера до дому „Сокола" ул. 3. Мая ч. 18. Всїх членів і прихильників просить ся о ласкаву участь. Вписи членів принимаєть ся і пояснень удїлюєть ся в недїлю від год. 4—6 спол. в названім домі „Сокола".

— **Загальні збори тов-а „Руский Інститут для дївчат" в Перемишлї** відбудуть ся в пятницю дня 28. жовтня 1910 о год. 6. зглядно 7. вечером в великій салї Інститута з отсим дневним порядком: 1) Відчитанє протоколу з останних загальних зборів. 2) Звіт Видїлу з дїяльности за рік 1909/10. 3) Звіт шконтруючої комісиї. 4) Ухвала буджету на рік 1910/11. 5) Доповняючий вибір Видїлу в місце виступаючих членів. 6) Вибір шконтруючої комісиї. 7) Інтерпеляциї і внески. о. митрат *Мирон Подолиньский*, предсїдатель. *Іван Мануляк*, секретар.

— **Іменованя.** Кр. рада шк. іменувала заступниками учителів в ґімназиях: Олекс. Кущака в Яслї, Івана Демчука в Коломиї (руска), а о. Івана Сенишина в реальній школї в Станїславові.

— **Подяка.** Всїм тим, котрі в дни мого вінчаня поспішили з ґратуляциями — пересилаю сею дорогою як найсердечнїйшу подяку і жертвую 10 К на церков на городецкім передмістю. — *Володимир Лотович*, укінчений богослов. (Гроші зложено в нашій Адмінїстрациї).

— **Із Станїславова** доносять нам, що о. Попович з Городницї ad Городенка зложив 50 К на фонд милостинї в Станїславові — замість подяк за красні ґратуляциї в день вінчаня єго доньки п. Марти з Вп. П. Р. Заячківским, канд. нотарияльним зі Львова.

Наука, штука і лїтература.

— **З руского народного театру**. По півторарічній неприсутности вступив наш театр знова на короткий час до Львова і розгостив ся з конечности в невеликій салї „Ґвязди". Видно, спішить ся єму дуже в переїздї, коли день по дни дає вистави без випочинку. Сей поспіх відбив ся ярко на першій виставі „Лиха іскра поле спалить, а сама щезне" (инакше „Сербин") Карпенка-Карого. Недомагала і орхестра і знанє ріль і представленє грубо спізнило ся. Зате був час, випродати білєти вступу до останнього місця.

Другого вечера виставлено фантастичну оперету „Вій" Кропивницкого, перерібку з повісти Гоголя. Артисти загалом грали гарно, хори виходили рівно і орхестра під орудою п. Коссака заслужила на похвалу.

Вчерашний вечер виповнила клясична штука Фр. Ґрільпарцера „Филї моря і любови" (Des Meeres und der Liebe Wellen) траґедия в 5 діях а 8 відслонах, в гарнім віршованім перекладї Петра Карманьского. Є се один з найкрасших творів віденьского драматурґа, написаний в 1840. роцї мельодийною, лїричною мовою і з великою поетичною силою. Лїричний момент грає в нїм визначну ролю, не впливаючи притім на драматичну могучість цїлости. Твір сей оснований на грецкім переказї про безмірну любов Гери і Леандра. Геро, молода, красива жрекиня в грецкій сьвятинї на тракійскім побережу, пізнає підчас празника в честь Афродити уродливого молодця Леандра з Абідос зпоза Гелєспонту і находить у него шалену взаїмність. Леандра не спинює нї розбурхане море, нї гроза кари смерти за непокоєнє в ночи самітної жрекинї. У Гери розгриває ся душевна борба. Вкінци сила любови побіджує у неї заприсяжені обовязки. Гера годить ся, щоби Леандер прибував до єї надморскої вежі ночи а сьвітло у єї вікнї буде для него дороговказом. Але Леандрови не судило ся бачити єї більше. Сторож сьвятинї підглянув їх і доніс верховному жрецеви, єї стрийови. Не потреба було й уладженої засїдки, бо коли жрець підчас сну Гери згасив сьвітло, Леандер зблудивши найшов смерть в морю, а тїло єго викинули филї під вежу Гери. Вість про смерть любимця доводить єї до розпуки, а коли ще на приказ верховного жреця, мимо просьб Гери, відвозять тїло Леандра до єго вітчини, Гера паде мертва. Грецкий міт подає, що Гера скаче з вежі і паде мертва коло Леандра і в тім автор розминув ся з ориґіналом.

Дві головні особи траґедиї грали п-ї Стадникова і п. Островский. П-ї Стадникова була одинока до сеї ролї. Глубокий лїризм і нїжність — почутє достоїньства жрекинї — а потім сцени високого траґізму найшли в грі артистки повну виразистість і найтонше викінченє. П. Островский лише вчасти надавав ся до своєї ролї. Не ставало єму мягкости і нїжности слова, саме того лїричного моменту, потрібного до заокругленя гарної цїлости. Леандрового товариша, Навклєроса, відограв поправно п. Стадник, а товаришки Гери, Янте, п-на Жарска. П. Шевченко в ролї верховного жреця попадав часто в монотонний декламацийний патос. Инші менші ролї і збірні сцени були поправні. Треба признати, що ролї були виучені дуже добре. Штука на маленькій, тїсній сценї не могла очивидно зробити такого враженя, як би се було на великій. Однак публика, виповняюча салю по береги, була взагалї вдоволена і нагороджувала артистів, а передовсїм п-ю Стадникову, грімкими оплесками по кождій відслонї. Представленє тривало від $7^1/_4$ до 11. год.

Телєґрами

з дня 21. жовтня.

Лїсбона. Мінїстер скарбу, прилюдних робіт і війни мають подати ся до димісиї. Директор державного заведеня чеканеня грошей, візваний до зложеня звіту з господарки, застрілив ся.

Петербург. Помер ту на чуму один богатий Татарин, торговець худоби.

Берлїн. Російский цар приїде дня 4. листопада до Почдаму, а другого дня має відїхати.

Тижневий звіт
Торговельної і промислової палати
про цїни збіжа і продуктів у Львові
від 10. до 16. жовтня 1910.

	за 50 клґ.
Пшениця	9.75— 9·95 К
Жито	6·70— 6 85 К
Ячмінь броварняний	7·50— 8·50 К
Ячмінь на пашу	7·30— 7·50 К
Овес	7·15— 7 40 К
Кукурудза	0·00— 0·00 К
Гречка	0·00— 0·00 К
Горох до вареня	11·50—13·50 К
Горох на пашу	7·10— 7·35 К
Бобик	7·10— 7·35 К
Конюшина червона	73·00—78·00 К
Конюшина біла	95·00—102·00 К
Конюшина шведска	60·00—70·00 К
Тимотка	35·00—38·00 К
Ріпак зимовий	12·30—12·90 К
Насїнє конопл.	00·00—00·00 К
Хміль старий	85·00—95·00 К
Хміль новий	100·00—110·0 К

Colosseum
в пасажи Германів
при ул. Соняшній у Львові.
від 16 до 31. жовтня 1910.
Найгарнїйша сензация.

Щоденно о 8. год. вечер представленє. В недїлї і сьвята 2 представленя о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що пятницї **High-Life** представленє. Білєти вчаснїйше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

„ДОСТАВА"
у Львові, ул. Руска ч. 20
в Станїславові, ул. Смольки 1

спровадила нові материї на ризи і хоругви, — металеві вироби (чаші, лїхтарі і крести) і різьби (кивоти, процесиональні вівтарцї).

Поручає **випробованих різбарів** для іконостасів і престолів та **малярів** для церков.

Золоченє чаш і направу риз проспть ся висилати просто до Львова.

Платить за вкладові гроші 6%!

Ол. Барвіньский, Історичний огляд засновин Народного Дому у Львові (наоснові жерел). — Цїна 80 сотиків.

Ол. Барвіньский, З останних десятилїть XIX віку. — Цїна 40 сот.

W sprawie uniwersytetu lwowskiego listk Edw. Gniewosza, szefa sencyjnego ministerstwa wyznań i ośw. do Alexandra Barwińskiego — Цїна 10 сот.

Гомерова Одиссея, переклад Нїщиньского Байди). Ч. I і II. — Цїна 4 К 40 с.

Метаморфози Овидия, переклад Сердешного. — Цїна 1 К.

Григорій С. Сковорода. — Цїна 30 с.
Кониський, Непримирена. — 40 с.
Кулїш, Дон Жуан Байрона. — 40 с.
Антін Головатий, Уманця. — 30 с.
Шевченко, Наймичка, повість. — 60 с.
„ Княгиня „ 30.
Проф. Ратміров, повість Мордовця. — 40 с
Оржешко, Великий, новеля. — 50 с
Иов, переспів П. Ратая. — 1 К.

Можна дістати через адмінїстрацию „Руслана" або в книгарнї Н. Товариства ім. Шевченка.

Телефон 788. — Конто щадницї почтової 25.261.

Товариство взаїмних обезпечень

„Днїстер"

у Львові, ул. Руска ч. 20. (власний дім).

приймає обезпеченя будинків, збіжа і знарядів господарских, від шкід огневих під корисними услівями,

числить умірковані премії за обезпеченя,

лїквідує шкоди безпроволочно по пожарі,

удїляє обезпеченим членам з річної надвижки зворoти.

За рік 1909 припадає на користь членів зворот 10%.

Полїси „Днїстра" приймає при позичках Банк краєвий у Львові і в Чернівцях, Галицка Каса Ощадности, Руска Щадниця і инші каси ощадности.

Через „Днїстер" можна асекурувати ся на житє в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові. Інформациї до обезпечень удїляють аґенциї „Днїстра".

Зголошеня письменних господарів о аґенцию приймають ся тілько з таких громад, де єще не робить инший аґент „Днїстра".

Фонди „Днїстра" 31/12 1909 виносять: Фонд резервовий і резерва премій К 2,146.977·—; инші фонди К 594.647·—; разом **К 2,781.624·—**

Канцеляриї Товариства отворені для сторін від год. 8—2.

Розклад зелїзничих поїздів
важний від 1. мая 1910.

До Львова приходять з	рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночи
Кракова	5·50	8·55	1·30	5·45	10·05
Кракова	7·27	10·10	1·15 Б	8·40	2·30
Тарнова	—	—	1·05	—	—
Підволочиск	7.20	12·00	2·15	5·40	10·30
Черновець	8·05	—	2·05	5·53	9·30
Черновець	—	—	—	6·35	12.20
Станиславова	5·45	—	—	—	—
Коломиї.	—	10.21	—	—	—
Ходорова	5·15 Г				
Стрия	7·28	11·45	4·25	7·41	11·02
Стрия				10·19Д	
Самбора	8·00	9·58	2·00		9·00
Рави рускої	7·32	12·00	—	8·00	—
Яворова	8·15	—	5·00	—	—
Брухович	7·32	1·05 Л	1·53 З	8·00	9·25 З
Брухович	7·49 К	1·20	4·10 З	3·26К	—
Підгаєць	—	11·15	—	—	
Винник		—			12·10
Янова	8·15	1·10 К	5·00	9·26 К	10·07К
Любіня	8·00	9·38	2·00	9·00	11·40Р
На Підзамче з:					
Підволочиск	7·01	11·40	2·00	5·17	10·13
Бродів	7·01	—	2·00	5·17	10·12
Підгаєць	—	10·54	—	9·44	—
Винник	7·26	—	—	6·29	11.55А
На Личаків з:					
Підгаєць	—	10·33	—	9·28	—
Винник	7·10		—	6·13	11·39А

Зі Львова відходять до	рано	перед пол.	по полуд	вечер	в ночи
Кракова	3·55	8·25	3·15	6·55	11.15
Кракова	6·04	8.40	3·55	7·45	12·40
Кракова	—	—	2·45	6·04	—
Мшани	—	—	3·30	5·41	—
Підволочиск	6·20	10·40	2·16	8·10	11.10
Черновець	6·10	9·35	—	—	10·35
Черновець	—	9·10	2·23	—	2·56
Станиславова	—	—	2·52	—	—
Коломиї	—	—	—	5·59	—
Ходорова	—	—	—	8·23 В	—
Стрия	7·30	10·15	1·45	6·50	11·25
Самбора	6·00	9·05	3·40	—	10·40
Гави рускої	7·34		2·30	7·10	11·35 З
Яворова	8·20		—	6·30	—
Брухович	6·13	10·05Л	2·35 З	8·38 З	11·35 З
Брухович	7·34	12·25 З	4·24 З	7·10	
Підгаєць	5·58			6·16	
Янова	8·20	10·20К	1·35 Н	3·35	6·39 К
Любіня	6·00	9·05	2·15 Р	3·40	10·40
З Підзамча о:					
Підволочиск	6·35	11·00	2·31	8·33	11·32
Бродів	6·35	11·00	2·31	8·33	—
Підгаєць	6·12		—	6·30	—
Винник			1·30		11·35А
З Личакова до:					
Підгаєць	6·31			6·50	
Винник			1·49		10·54

ЗАМІТКА: Поспішні поїзди печатані товстим другом. — *) Лише в недїлї.

А = лише в середи і суботи. — Б = від 1/6 до 30/9 щоденно; В = в день перед кождою недїлею і сьвятами обох обрядів. — Г = в день по кождій недїлї і сьвятї обох обрядів. — Д = від 19/6. до 11/9. в недїлї і рим.-кат. сьвята. — З = від 1/6. до 30/9. щоденно. — К = від 1/5. до 30/9. щоденно. — Л = від 1/6 до 31/8. щоденно — Н = від 1/5. до 11/9. в недїлї і рим. кат сьвята. — Р = від 15/5. до 11/9. в недїлї і рим. кат сьвята.

Видає і відповідає за редакцию **Семен Ґорук.**

З друкарнї В. А. Шийковського.